

De fulas tävling

Du får inte säga att du är vacker. Du får inte säga att du är bra. Jante-lagen råder fortfarande i vårt kalla land. När tiden och självförtroendet hindrar oss ifrån att tävla om vem som är vackrast, rikast, smalast, smartast och bäst tävlar vi istället i motsatsen. För vem vill vara rik när andra svälter? Vem vill skryta och riskera att tas för en självgod narscist? Vem vill känna rädsla för att den ljög om att den dög? Nej, nu vill alla vara sämst. Eller, inte vara sämst, säga att de är sämst.

Samtidigt som vårt samhälle kräver perfektion, den perfekta kroppen och den fullbordade lyckan, skapas en undermedveten motståndsrörelse. För vi är trötta på att alltid vara glada, att ständigt klistra på det där checka smilet. Vi klarar inte av att nå upp till det som förväntas av oss. En rörelse, en emokultur, skapas, som bryter sig loss från samhällets normer. Nu ska vi väga våra olyckor och sorger mot varandra och belåtet säga ”jag är så dålig på det här!”. Vi talar ut om vår ångest som ska göra oss speciella. På bilder gör vi oss så fula som möjligt. Allt för att inte andra ska tro att vi tror att vi är vackra. Och fulheten skulle bedra. Avslöja oss. Då är det lika bra att erkänna den från början. Erkänna hur fel vi egentligen är. Vi vrider och vänder på våra barndomsminnen för att få de att verka så tragiska som möjligt. Minnena ska svida och det ska synas att de svider. Vi tävlar om att för bara en sekund stå i rampljuset. Men vi vill inte att de andra ska se upp till oss, de ska tycka synd om oss.

Allt är en tävling. Och vi säger grattis till vinnaren: världens olyckligaste människa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren svart ängel med Poeter.se id #31845 innehar upphovsrätten